TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2006. gada 26. oktobrī *

Lieta C-68/05 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Tiesas Statūtu 56. pantam, ko 2005. gada 11. februārī iesniedza

Koninklijke Coöperatie Cosun UA, Breda (Nīderlande), ko pārstāv M. Slotbūms [*M. Slotboom*] un N. J. Helders [*N. J. Helder*], *advocaten*,

apelācijas sūdzības iesniedzējs,

otrs lietas dalībnieks —

Eiropas Kopienu Komisija, ko pārstāv K. Lūiss [*X. Lewis*], pārstāvis, kam palīdz F. Taitshāfers [*F. Tuytschaever*], *advocaat*, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētāja pirmajā instancē.

* Tiesvedības valoda — holandiešu.

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs P. Janns [*P. Jann*], H. N. Kunja Rodrigess [*J. N. Cunha Rodrigues*] un M. Ilešičs [*M. Ilešič*] (referents),

ģenerāladvokāte K. Štiksa-Hakla [*C. Stix-Hackl*],
sekretāre M. Ferreira [*M. Ferreira*], galvenā administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un tiesas sēdi 2006. gada 23. martā,

noklausījusies ģenerāladvokātes secinājumus tiesas sēdē 2006. gada 16. maijā,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Apelācijas sūdzībā *Koninklijke Coöperatie Cosun UA* (turpmāk tekstā — "*Cosun*") lūdz atcelt Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas 2004. gada 7. decembra spriedumu lietā T-240/02 *Koninklijke Coöperatie Cosun*/Komisija (Krājums, II-4237. lpp.; turpmāk tekstā — "Pārsūdzētais spriedums"), ar kuru minētā tiesa noraidīja tā prasību atcelt Eiropas Kopienu Komisijas 2002. gada 2. maija Lēmumu *REM* 19/01, kuram piešķirts arī numurs C (2002) 1580 galīgajā redakcijā (turpmāk tekstā — "Apstrīdētais lēmums").

Atbilstošās tiesību normas

Cukura tirgus kopīgā organizācija

2 Padomes 1981. gada 30. jūnija Regula (EEK) Nr. 1785/81 par cukura tirgu kopīgo organizāciju (OV L 177, 4. lpp.), kurā grozījumi izdarīti ar Padomes 1991. gada 4. februāra Regulu (EEK) Nr. 305/91 (OV L 37, 1. lpp.; turpmāk tekstā — "Pamatregula"), cukura tirgus kopīgās organizācijas ietvaros (turpmāk tekstā — "cukura TKO") paredz saglabāt garantijas, kas nepieciešamas saistībā ar tādu pamatproduktu ražotāju kā Eiropas Kopienas cukura ražotāji nodarbinātību un dzīves līmeni, un nodrošināt, ka visiem patērētājiem cukura piegāde tiek veikta par saprātīgām cenām, stabilizējot cukura tirgu.

3 Šajā nolūkā tā reglamentē cukura ražošanu, importu un eksportu. Tā it īpaši paredz ražošanas kvotu sistēmu, kas saskaņā ar tās piecpadsmito apsvērumu ir līdzeklis, kā ražotājiem garantēt Kopienas cenas un to produkcijas noietu.

4 Saskaņā ar šo kvotu sistēmu Pamatregulas 24. pants attiecībā uz katru tirdzniecības gadu (proti, no 1. jūlija līdz nākamā gada 30. jūnijam) nosaka "A cukura" un "B cukura" pamatdaudzumus, kas katrai dalībvalstij jāsadala starp cukura ražotājiem, kuri ir reģistrēti tās teritorijā. Tādējādi cukura ražošanas uzņēmumiem katram tirdzniecības gadam piešķir A kvotu un B kvotu. Visu cukura daudzumu, kas saražots, pārsniedzot A un B kvotu, sauc par "C cukuru".

5 Uz C cukuru neattiecas ne cenu atbalsta sistēma, ne arī eksporta kompensāciju sistēma. Turklāt C cukuru nevar pārdot iekšējā tirgū, un tādējādi tas jāpārdod ārpus Kopienas — pasaules tirgū. Pamatregulas 26. pantā šajā sakarā noteikts:

"1. [..] C cukuru, kas saskaņā ar 27. pantu nav pārnests uz nākamo gadu [..], nedrīkst pārdot Kopienas iekšējā tirgū un tas jāeksportē bez turpmākas pārstrādes līdz 1. janvārim pēc konkrētā tirdzniecības gada beigām.

[..]

3. Sīki izstrādātus noteikumus šā panta piemērošanai pieņem saskaņā ar 41. pantā paredzēto procedūru.

Šajos noteikumos cita starpā paredzēts, ka maksājums uzliekams par 1. punktā minēto C cukuru [..], par kuru līdz datumam, kas vēl jānosaka, nav iesniegti pierādījumi, ka tas ir eksportēts noteiktajā termiņā bez turpmākas pārstrādes."

6 Nosacījumi, ar kādiem C cukura eksportu uzskata par notikušu, ir precizēti, pamatojoties uz Pamatregulas 26. panta 3. punktu pieņemtajā Komisijas 1981. gada 14. septembra Regulā (EEK) Nr. 2670/81, ar ko paredz sīki izstrādātus īstenošanas noteikumus attiecībā uz cukura produkciju, kas pārsniedz kvotu (OV L 262, 14. lpp.), kurā grozījumi izdarīti ar Komisijas 1991. gada 6. decembra Regulu (EEK) Nr. 3559/91 (OV L 336, 26. lpp.; turpmāk tekstā "Regula Nr. 2670/81").

7 Regulas Nr. 2670/81 1. panta 1. punktā noteikts:

"Regulas (EEK) Nr. 1785/81 26. panta 1. punktā minēto eksportu uzskata par notikušu, ja:

a) C cukuru [..] eksportē no dalībvalsts, kuras teritorijā [tas] ražot[s];

b) attiecīgo eksporta deklarāciju pieņem a) apakšpunktā minētā dalībvalsts līdz 1. janvārim pēc tā tirdzniecības gada beigām, kurā C cukurs [..] saražots;

c) C cukurs [..] ir atstājis Kopienas muitas teritoriju vēlākais 60 dienu laikā no b) apakšpunktā minētā 1. janvāra;

d) produkts ir eksportēts no a) apakšpunktā minētās dalībvalsts bez kompensācijas vai maksājuma [..].

Izņemot *force majeure* gadījumu, ja visi pirmajā daļā minētie nosacījumi netiek izpildīti, attiecīgo C cukura [..] daudzumu uzskata par pārdotu iekšējā tirgū.

Force majeure gadījumā tās dalībvalsts, kuras teritorijā ticis saražots C cukurs [..], kompetenta iestāde paredz pasākumus, kas ir vajadzīgi ieinteresētās puses minētu apstākļu dēļ."

8 Saskaņā ar Regulas Nr. 2670/81 trešo apsvērumu "tad, kad būs noteikts iekasējamais maksājums pārdošanai iekšējā tirgū, ir svarīgi nolikt [nostādīt] C cukuru [..], kas nav eksportēts, tādā pašā pozīcijā [situācijā] kā no ārpuskopienas valstīm importētais cukurs [..]" un "šim nolūkam maksājums būtu jānosaka, ņemot vērā gan ievedmuitu [importa maksājumu] cukuram [..] ar maināmu elementu pēc augstākās likmes, kas piemērojama laika posmam, kas atbilst tirgus [tirdzniecības] gadam, kurā attiecīgais cukurs [..] saražots, un sešus mēnešus pēc šā tirgus [tirdzniecības] gada, — gan arī pamatlikmi, kas noteikta, pamatojoties uz tā cukura pārdošanas izmaksām, kas ievests no ārpuskopienas valstīm".

9 Regulas Nr. 2670/81 3. pantā paredzēts:

"1. Attiecīgā dalībvalsts tiem daudzumiem, kuri 1. panta 1. punkta nozīmē ir pārdoti iekšējā tirgū, uzliek maksājumu, kas vienāds ar šādu daudzumu kopsummu:

a) C cukuram, uz 100 kilogramiem:

— augstākais ieveduma [importa] maksājums uz 100 kilogramiem baltā cukura vai jēlcukura, kurš piemērojams laika posmā, kas atbilst tirgus [tirdzniecības] gadam, kura laikā ir ražots attiecīgais cukurs, un sešiem mēnešiem, kas seko šim tirgus [tirdzniecības] gadam,

un

— [EUR] 1;

[..].

4. Ja kādi C cukura [..] daudzumi tikuši pirms eksporta iznīcināti vai bojāti bez atgūšanas iespējas apstākļos, kurus attiecīgās dalībvalsts kompetenta iestāde ir atzinusi par *force majeure* gadījumu, attiecīgā summa, kas minēta 1. punktā, netiek iekasēta."

Muitas tiesiskais regulējums

10 13. panta 1. punktā Padomes 1979. gada 2. jūlija Regulā (EEK) Nr. 1430/79 par importa vai eksporta nodokļu atmaksāšanu vai atbrīvošanu no tiem (OV L 175, 1. lpp.), kurā grozījumi izdarīti ar Padomes 1986. gada 7. oktobra Regulu (EEK) Nr. 3069/86 (OV L 286, 1. lpp.; turpmāk tekstā — "Regula Nr. 1430/79"), noteikts:

"Importa nodokļa atmaksāšana vai atbrīvošana no tā var notikt īpašos gadījumos [..], kuru pamatā ir apstākļi, kas nav radušies ne ieinteresētās personas darbības, ne viņas acīmredzamas nolaidības dēļ.

Situācijas, kurā var piemērot pirmo daļu, kā arī procesuālo kārtību, kāda šajā nolūkā jāievēro, nosaka saskaņā ar procedūru, kas paredzēta [īstenošanas pasākumu pieņemšanai]. Uz atmaksāšanu vai atbrīvošanu var attiecināt īpašus nosacījumus."

11 Regulas Nr. 1430/79 14. pantā noteikts, ka tās 13. panta noteikumi *mutatis mutandis* attiecas uz eksporta nodokļa atmaksāšanu vai atbrīvojumu no tā.

12 Saskaņā ar Regulas Nr. 1430/79 1. panta 2. punkta a) apakšpunkta noteikumiem ar "importa nodokli" saprot "gan muitas nodokļus un maksājumus ar līdzvērtīgu iedarbību, gan lauksaimniecības maksājumus un citus importa maksājumus, kas paredzēti kopējās lauksaimniecības politikas vai tādas īpašas kārtības ietvaros, kura saskaņā ar Līguma 235. pantu piemērojama konkrētām precēm, kas saražotas lauksaimniecības produktu pārstrādes rezultātā".

13 Saskaņā ar tās pašas regulas 1. panta 2. punkta b) apakšpunktu ar "eksporta nodokli" saprot "lauksaimniecības maksājumus un citus eksporta maksājumus, kas paredzēti kopējās lauksaimniecības politikas un tādas īpašas kārtības ietvaros, kura saskaņā ar Līguma 235. pantu piemērojama konkrētām precēm, kas saražotas lauksaimniecības produktu pārstrādes rezultātā".

14 4. pantā Komisijas 1986. gada 12. decembra Regulā (EEK) Nr. 3799/86, ar ko paredz īstenošanas noteikumus Regulas Nr. 1430/79 (OV L 352, 19. lpp.) 4.a, 6.a, 11.a un 13. pantam, ir uzskaitītas īpašas situācijas, kuru pamatā ir apstākļi, kas nav radušies ne ieinteresētās personas darbības, ne viņas acīmredzamas nolaidības dēļ Regulas Nr. 1430/79 13. panta 1. punkta nozīmē. Izvērtējot katru gadījumu atsevišķi atbilstoši procedūrai, kurā ir nepieciešama Komisijas iejaukšanās, arī citus faktiskos apstākļus var atzīt par tādiem, kas rada šādas īpašas situācijas.

Prāvas priekšvēsture

15 *Cosun*, kas ir Nīderlandē nodibināts kooperatīvs, 1991./1992. un 1992./1993. tirdzniecības gadā saražoja C cukuru. 1993. gadā tas noteiktu skaitu C cukura partiju pārdeva dažādiem saviem līgumslēdzējiem partneriem, lai to eksportētu attiecīgi uz Horvātiju, Slovēniju un Maroku.

16 Saistībā ar šīm darbībām notika krāpšana, ko, *Cosun* nezinot, īstenoja tā līgumslēdzēji partneri un kas izpaudās kā T5 dokumentu neatbilstīga apzīmogošana, kuru mērķis bija pierādīt, ka C cukura partijas bija izvestas no Kopienas teritorijas.

17 Nīderlandes kompetentās iestādes, kas bija brīdinājušas *Hoofdproductschap Akkerbouwproducten* (turpmāk tekstā — *"HPA"*), Nīderlandes iestādi, kuras kompetencē ir tirgu kopīgās organizācijas noteikumu piemērošana, bija uzsākusi izmeklēšanu par minēto līgumslēdzēju partneru rīcību. Savukārt *Cosun* sākumā netika informēts par šo izmeklēšanu.

18 Ar 1994. gada 25. aprīļa lēmumu, kurā grozījumi tika izdarīti ar 1994. gada 13. jūnija lēmumu, *HPA* atbilstoši Regulas Nr. 2670/81 3. pantam pieprasīja *Cosun* samaksāt summu NLG 6 250 856,78 (EUR 2 836 515,14) apmērā, jo tas nebija pierādījis, ka konkrētas C cukura partijas bija atstājušas Kopienas teritoriju.

19 Tā kā *HPA* noraidīja *Cosun* iesniegto sūdzību, *Cosun* savukārt pārsūdzēja šo noraidošo lēmumu *College van Beroep voor het bedrijfsleven* (Apelācijas tiesa tirdzniecības un rūpniecības jautājumos, Nīderlande) un, pamatojoties uz Regulas Nr. 1430/79 13. pantu, iesniedza *HPA* pieteikumu par atbrīvojumu no pieprasītā maksājuma veikšanas.

20 Pirmkārt, saistībā ar sūdzību, kas iesniegta *College van Beroep voor het bedrijfsleven*, šī tiesa ar 2004. gada 9. jūnija lēmumu iesniedza Tiesai lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu par Pamatregulas un Regulas Nr. 2670/81 spēkā esamību. Ar šīs pašas dienas spriedumu lietā C-248/04 *Koninklijke Coöperatie Cosun* (Krājums, I-10211. lpp.) Tiesa atbildēja, ka, izskatot šajā sakarā uzdoto jautājumu, netika atklāts neviens apstāklis, kas varētu ietekmēt šo regulu spēkā esamību.

21 Otrkārt, pieteikumu atbrīvot no pieprasītā maksājuma Nīderlandes iestādes nodeva Komisijai, kuras kompetencē bija tā izskatīšana, pievienojot tam pozitīvu atzinumu. Tā kā Komisija ar Apstrīdēto lēmumu minēto pieteikumu atzina par nepieņemamu, *Cosun* Pirmās instances tiesā cēla prasību atcelt minēto lēmumu.

Pārsūdzētais spriedums

22 Ar Pārsūdzēto spriedumu Pirmās instances tiesa noraidīja apelācijas sūdzības iesniedzēja prasību.

23 Izvirzot pirmo pamatu, apelācijas sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka maksājums, kas tam pieprasīts atbilstoši Regulas Nr. 2670/81 3. pantam, ir importa vai eksporta nodoklis Regulas Nr. 1430/79 1. panta 2. punkta a) un b) apakšpunkta un 13. panta nozīmē, līdz ar to tā pieteikums par atbrīvojumu, kas pamatots ar pēdējo minēto pantu, ir jāatzīst par pieņemamu.

24 Pārsūdzētā sprieduma 36.–38. punktā Pirmās instances tiesa ir secinājusi, ka pieprasītais maksājums "formāli" neatbilst nevienai no trim Regulas Nr. 1430/79 1. panta 2. punkta a) un b) apakšpunktā uzskaitītajām importa vai eksporta nodokļu kategorijām, jo tas nav ne muitas nodoklis, ne maksājums ar muitas nodoklim līdzvērtīgu iedarbību un tas nav arī lauksaimniecības importa vai eksporta maksājums šī vārda tiešajā nozīmē.

25 Tā kā apelācijas sūdzības iesniedzējs apgalvoja, ka šāds maksājums jāuzskata par importa vai eksporta nodokli, jo tam ir tādi paši mērķi kā muitas nodoklim, tas tiek noteikts, pamatojoties uz maksājumu par trešo valstu izcelsmes cukura importu, un to izmanto, lai cukuru, kas pārsniedz kvotas un kas nav eksportēts, nostādītu situācijā, kas līdzīga tai, kādā atrodas no trešām valstīm importēts cukurs, Pirmās instances tiesa šos argumentus noraidīja Pārsūdzētā sprieduma 40.–46. punktā.

26 Tā būtībā uzskatīja, ka maksājumam, kas jāveic saskaņā ar Regulas Nr. 2670/81 3. pantu, nav tieši to pašu mērķu, kuri ir importa maksājumiem vai eksporta kompensācijām, kas paredzētas cukura TKO ietvaros, un ka maksājums par trešās izcelsmes valstu cukura importu, nosakot minēto maksājumu, tiek ņemts vērā tikai tāpēc, lai būtu ko ņemt par pamatu aprēķiniem, bet tas nekādā veidā neparedz no trešām valstīm importētu cukuru un iekšējā tirgū pārdotu C cukuru nostādīt līdzīgās situācijās.

27 Pārsūdzētā sprieduma 47. punktā Pirmās instances tiesa atzina, ka apelācijas sūdzības iesniedzējam pieprasītais maksājums nav importa vai eksporta nodoklis Regulas Nr. 1430/79 13. panta nozīmē un ka tādējādi Komisija nav pārkāpusi šo normu, pieteikumu par atbrīvojumu atzīstot par nepieņemamu.

28 Izvirzot otro pamatu, apelācijas sūdzības iesniedzējs galvenokārt apgalvo, ka, pat ja tam pieprasītais maksājums nav atzīstams par importa vai eksporta nodokli Regulas Nr. 1430/79 nozīmē, Komisijai tomēr bija jāizskata pieteikums par atbrīvojumu

atbilstoši šīs regulas 13. pantam, kas paredz vispārēju taisnīguma klauzulu, un ka Komisija, noraidot pieteikumu kā nepieņemamu bez tā izskatīšanas, ir pārkāpusi taisnīguma un vienlīdzības principu. Pakārtoti apelācijas sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka gadījumā, ja Regulas Nr. 1430/79 13. pants nav piemērojams, Komisijai bija jāizskata pieteikums par atbrīvojumu, nepiemērojot šo regulu, un ka, tikai atzīstot, ka pieteikums nav pieņemams, tā ir pārkāpusi taisnīguma, vienlīdzības un tiesiskās drošības principu.

29 Pārsūdzētā sprieduma 57. un 58. punktā Pirmās instances tiesa noraidīja ar taisnīgumu saistīto argumentu. Atzīstot, ka taisnīgums neļauj atkāpties no Kopienu tiesību normu piemērošanas, izņemot tiesiskajā regulējumā paredzētus gadījumus vai tad, ja pats tiesiskais regulējums tiek atzīts par spēkā neesošu, un atgādinot, ka maksājums, kas jāveic saskaņā ar Regulas Nr. 2670/81 3. pantu, neietilpst Regulas Nr. 1430/79 13. panta piemērošanas jomā, tā secināja, ka cukura TKO tiesiskais regulējums paredz, ka šāds maksājums netiek iekasēts situācijās, ko valsts iestādes ir atzinušas par tādām, kuras veido *force majeure* gadījumu, un atzina, ka taisnīgums nevar pamatot ar to, ka iespēja izdarīt atkāpi no attiecīgā maksājuma iekasēšanas tiek attiecināta uz gadījumiem, kas nav šie *force majeure* gadījumi.

30 Apstrīdētā sprieduma 59. un 61. punktā Pirmās instances tiesa noraidīja argumentu, kas balstīts uz vienlīdzības principa pārkāpumu. Tā būtībā uzskatīja, ka C cukura ražotājs un uzņēmums, kam ir jāmaksā importa vai eksporta nodokļi, katrā ziņā neatrodas līdzīgās situācijās.

31 Visbeidzot, Pārsūdzētā sprieduma 62. un 63. punktā Pirmās instances tiesa noraidīja argumentu, kas balstīts uz tiesiskās drošības principa pārkāpumu, pēc būtības uzskatot, ka šajā gadījumā šis princips ir ievērots, jo pienākumi, kuri uzlikti personai, kas atbildīga par Regulas Nr. 2670/81 3. pantā paredzēto maksājumu, izriet no skaidri noteiktas tiesiskās situācijas, kura ļauj uzņēmumam uzzināt minētos pienākumus, kas ir saistīti ar tā darbību.

Apelācija

32 Savā apelācijas sūdzībā, kuras pamatošanai ir izvirzīti četri pamati, apelācijas sūdzības iesniedzējs lūdz Tiesu:

— atcelt Pārsūdzēto spriedumu;

— prioritāri — atcelt Apstrīdēto lēmumu un, pakārtoti, nodot lietu atpakaļ izskatīšanai Pirmās instances tiesā;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus pirmajā instancē, kā arī apelācijas tiesvedībā.

33 Komisija lūdz Tiesu:

— prioritāri — atzīt otro un ceturto pamatu par nepieņemamu un pārējā daļā apelācijas sūdzību noraidīt kā nepamatotu;

— pakārtoti — noraidīt apelācijas sūdzību kopumā kā nepamatotu;

— piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Par pirmo pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

34 Izvirzot pirmo pamatu, apelācijas sūdzības iesniedzējs uzsver, ka, Pārsūdzētā sprieduma 36.–38. punktā atzīstot, ka maksājums, kas jāveic saskaņā ar Regulas Nr. 2670/81 3. pantu, "formāli" nav lauksaimniecības importa vai eksporta maksājums Regulas Nr. 1430/79 1. panta 2. punkta a) un b) apakšpunkta nozīmē, Pirmās instances tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā.

35 No Pārsūdzētā sprieduma 38. punktā izteiktā apgalvojuma, ka pieprasītais maksājums "nav lauksaimniecības "importa vai eksporta" maksājums šī vārda tiešajā nozīmē", apelācijas sūdzības iesniedzēja secina, ka Pirmās instances tiesa ir izmantojusi "lauksaimniecības maksājuma" jēdziena šauru interpretāciju. Apelācijas sūdzības iesniedzējs uzskata, ka bija iespējams un vēlams veikt plašāku interpretāciju, ņemot vērā, ka minētais maksājums tam tika pieprasīts tāpēc, ka C cukura partijas nebija eksportētas.

36 Apelācijas sūdzības iesniedzējs piebilst, ka Pirmās instances tiesa nav izpildījusi savu pienākumu norādīt pamatojumu, jo nav norādījusi, kāpēc nebija iespējams veikt plašāku interpretāciju.

37 Komisija atbild, ka Pirmās instances tiesa, norādot pamatojumu, ir atzinusi, ka maksājumu, kas jāveic saskaņā ar Regulas Nr. 2670/81 3. pantu, formāli nevar uzskatīt par lauksaimniecības importa vai eksporta maksājumu Regulas Nr. 1430/79 1. panta 2. punkta a) un b) apakšpunkta nozīmē. Komisija apstrīd, ka Pirmās instances tiesa būtu veikusi "lauksaimniecības importa vai eksporta maksājuma" jēdziena šauru interpretāciju.

Tiesas vērtējums

38 Pirmkārt, ir jānorāda, ka apelācijas sūdzības iesniedzējs neapstrīd Pirmās instances tiesas analīzi, saskaņā ar kuru maksājums, kas jāveic saskaņā ar Regulas Nr. 2670/81 3. pantu, nav importa vai eksporta nodoklis vai maksājums ar līdzvērtīgu iedarbību.

39 Otrkārt, Pirmās instances tiesa Pārsūdzētā sprieduma 38. punktā pamatoti norādīja, ka Regulas Nr. 1430/79 1. panta 2. punkta a) un b) apakšpunktā paredzētie lauksaimniecības importa vai eksporta maksājumi un citi importa vai eksporta maksājumi tiek iekasēti tāpēc, ka lauksaimniecības produkti vai dažas preces, kas saražotas lauksaimniecības produktu pārstrādes rezultātā, šķērso Kopienas ārējās robežas.

40 Tādējādi rīkojoties, Pirmās instances tiesa nekādā veidā nav veikusi "lauksaimniecības importa vai eksporta maksājuma" jēdziena šauru interpretāciju, bet tikai norādījusi uz apstākli, kas radīja pamatu šādiem maksājumiem.

41 Jāsecina, ka maksājums, kas jāveic saskaņā ar Regulas Nr. 2670/81 3. pantu, tiek iekasēts nevis tāpēc, ka C cukura daudzums šķērso Kopienas ārējās robežas, bet gan tieši pretēji — tāpēc, ka minētais daudzums nav ticis eksportēts ārpus Kopienas, vai tāpēc, ka tā eksports neatbilda Regulā Nr. 2670/81 paredzētajiem nosacījumiem un termiņiem. Kā Pirmās instances tiesa Pārsūdzētā sprieduma 37. punktā pamatoti ir norādījusi, apstāklis, kas radīja šāda maksājuma iekasēšanas pamatu, tādējādi ir tāds, ka šajā nolūkā noteiktajā dienā nebija pierādījumu par C cukura daudzuma eksportu noteiktajā termiņā.

42 Tādējādi šķiet, ka, neraugoties uz vārda "formāli" izmantošanu Pārsūdzētā sprieduma 36. punktā, Pirmās instances tiesa ir veikusi ne tikai formālu novērtējumu, bet gan izanalizējusi, pirmkārt, lauksaimniecības maksājumu raksturu un, otrkārt, maksājumu, kas jāveic saskaņā ar Regulas Nr. 2670/81 3. pantu, raksturu.

43 Tādējādi Pirmās instances tiesa nav nedz pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, nedz arī nav izpildījusi savu pienākumu norādīt pamatojumu, minētajā Pārsūdzētā sprieduma punktā atzīstot, ka apelācijas sūdzības iesniedzējam pieprasītais maksājums neatbilst nevienai no trim Regulas Nr. 1430/79 1. panta 2. punkta a) un b) apakšpunktā uzskaitītajām kategorijām.

44 Pirmais pamats ir jānoraida kā nepamatots.

Par otro pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

45 Izvirzot otro pamatu, apelācijas sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka pat tad, ja pieņem, ka maksājums, kas jāveic saskaņā ar Regulas Nr. 2670/81 3. pantu, "formāli" neietilpst "importa vai eksporta nodokļu" jēdzienā Regulas Nr. 1430/79 1. panta 2. punkta a) un b) apakšpunkta nozīmē, Pirmās instances tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, Pārsūdzētā sprieduma 40.–46. punktā noraidot tā argumentus, kuri īsumā tika izklāstīti jau šī sprieduma 25. punktā un saskaņā ar kuriem šāds maksājums tomēr ir jāuzskata par importa nodokli pēdējās minētās regulas 13. panta nozīmē.

46 Pirmkārt, Pirmās instances tiesa nepamatoti nav konstatējusi, ka maksājumam, kas jāveic saskaņā ar Regulas Nr. 2670/81 3. pantu, kurš atbilstoši Pamatregulas desmitajam apsvērumam paredz atjaunot tirgus attiecības, kas tika traucētas, jo netika eksportēts C cukurs, ir tas pats mērķis, kas muitas nodokļiem, proti, aizsargāt iekšējo tirgu, stabilizēt tirgus un nodrošināt piegādi, un ka tādējādi tiem ir jāpiemēro vienādi noteikumi.

47 Otrkārt, no trešā apsvēruma Komisijas 1970. gada 28. decembra Regulā (EEK) Nr. 2645/70, ar ko paredz noteikumus, kuri piemērojami cukura daudzumam, kas saražots, pārsniedzot maksimālo kvotu (OV L 283, 48. lpp.), kā arī Regulas Nr. 2670/81 trešā apsvēruma, ar ko tas tika aizstāts, izriet, ka Kopienas likumdevējs atzina par "nepieciešamu" neeksportēto C cukuru nostādīt "apstākļos, kas līdzīgi" tiem, kādos atrodas no trešām valstīm importēts cukurs, un šādā nolūkā maksājumu, kas jāveic par iekšējā tirgū pārdotu C cukuru, noteikt tādā pašā apmērā kā augstāko maksājumu par cukura importu, kas noteikts laika posmā, kurā ir iekļauts cukura gads, kurā attiecīgais cukurs tika saražots, un seši mēneši pēc šī gada, kam pieskaitīta iepriekš noteikta summa, kura aprēķināta, pamatojoties uz izmaksām, kas radušās, pārdodot no trešām valstīm importētu cukuru.

48 No tā apelācijas sūdzības iesniedzējs secina, ka pretēji Pirmās instances tiesas atzītajam Pārsūdzētā sprieduma 45. un 46. punktā maksājums par trešo valstu izcelsmes cukura importu tiek ņemts vērā ne tikai, lai noteiktu maksājumu, kas veicams saskaņā ar Regulas Nr. 2670/81 3. pantu, bet tas arī liecina par Kopienas likumdevēja vēlmi C cukura ražotājus nostādīt tādos apstākļos, kas līdzīgi tiem, kādos atrodas trešo valstu izcelsmes cukura importētāji. Lai šie apstākļi būtu līdzīgi, Kopienas tiesiskajam regulējumam muitas jomā, it īpaši Regulas Nr. 1430/79 13. pantam, ir jābūt piemērojamam attiecībā uz šī maksājuma noteikšanu.

49 Prioritāri Komisija lūdz apelācijas sūdzības otro pamatu atzīt par nepieņemamu, jo tajā ir atkārtoti jau Pirmās instances tiesā paustie argumenti un tie jau tikuši noraidīti.

50 Pakārtoti Komisija lūdz Tiesu šo pamatu noraidīt kā nepamatotu.

51 Pirmkārt, Komisija secina, ka Pirmās instances tiesa Pārsūdzētā sprieduma 44. un 45. punktā ir norādījusi maksājuma, kas jāveic saskaņā ar Regulas Nr. 2670/81 3. pantu, īpašo mērķi. Šādam maksājumam galvenokārt ir "preventīvs raksturs, jo tā mērķis ir nodrošināt, ka tiek ievērots aizliegums iekšējā tirgū pārdot C cukuru". Tādējādi Pirmās instances tiesa pamatoti secinājusi, ka šis mērķis atšķiras no tiem, kas izvirzīti importa maksājumiem un eksporta kompensācijām cukura TKO ietvaros un ko Pirmās instances tiesa ir definējusi minētā sprieduma 42. un 43. punktā.

52 Otrkārt, Pirmās instances tiesai bija pamats Pārsūdzētā sprieduma 44.–46. punktā atzīt, ka maksājuma, kas jāveic saskaņā ar Regulas Nr. 2670/81 3. pantu, aprēķināšanas metode to nepadara par muitas nodokli.

53 Savas pretējās analīzes pamatojumam apelācijas sūdzības iesniedzējs atsaucas tikai uz kādu apsvērumu, kam nav saistoša spēka un kura saturu turklāt tas nebija pareizi izpratis, un no kura izrietēja, ka norāde uz maksājumu par trešo valstu izcelsmes cukura importu ir tikai pamats minētā maksājuma aprēķināšanai.

Tiesas vērtējums

54 Saskaņā ar EKL 225. pantu, Protokola par Tiesas statūtiem 58. panta pirmo daļu un Tiesas Reglamenta 112. panta 1. punkta pirmās daļas c) apakšpunktu apelācijas sūdzībās ir precīzi jānorāda tā sprieduma, kuru ir lūgts atcelt, pārsūdzētie elementi, kā arī juridiskie argumenti, kas īpašā veidā pamato šo lūgumu. Šim nosacījumam

neatbilst apelācijas sūdzība, kas — pat neietverot argumentāciju, kas īpaši norādītu uz kļūdu tiesību piemērošanā, kura ir pieļauta Pārsūdzētajā spriedumā — aprobežojas ar iepriekš Pirmās instances tiesā jau izvirzītu pamatu un argumentu atkārtošanu vai tekstuālu reproducēšanu (skat. it īpaši 2000. gada 4. jūlija spriedumu lietā C-352/98 P *Bergaderm* un *Goupil*/Komisija, *Recueil*, I-5291. lpp., 34. un 35. punkts, kā arī 2005. gada 7. jūlija spriedumu lietā C-208/03 P *Le Pen*/Parlaments, Krājums, I-6051. lpp., 39. punkts).

55 Savukārt, ja apelācijas sūdzības iesniedzējs apstrīd Kopienu tiesību interpretāciju vai piemērošanu Pirmās instances tiesā, tad pirmajā instancē izskatītos tiesību jautājumus var no jauna izskatīt apelācijas tiesvedībā. Patiesi, ja apelācijas sūdzības iesniedzējs nevarētu balstīt savu apelācijas sūdzību uz pamatiem un argumentiem, kurus tas jau izmantojis Pirmās instances tiesā, tad minētā tiesvedība zaudētu daļu no savas jēgas (skat. it īpaši 2003. gada 6. marta spriedumu lietā C-41/00 *Interporc*/Komisija, *Recueil*, I-2125. lpp., 17. punkts, un iepriekš minēto spriedumu lietā *Le Pen*/Parlaments, 40. punkts).

56 Otrais apelācijas sūdzības pamats ir vērsts tieši uz to, lai apšaubītu Regulas Nr. 1430/79 interpretāciju, ko sniegusi Pirmās instances tiesa, lai noraidītu pirmo pamatu pirmajā instancē. Tādējādi šis apelācijas sūdzības pamats ir jāatzīst par pieņemamu.

57 Apelācijas sūdzības iesniedzējs būtībā uzsver, ka, tā kā Kopienas likumdevējs vēlējās C cukura ražotāju nostādīt tādos pašos apstākļos kā trešo valstu izcelsmes cukura importētāju, tas nozīmē, ka uz pirmo attiecas tāds pats režīms, kā uz otro, ieskaitot iespēju atbrīvot no maksājuma vai atmaksāt to taisnīguma iemeslu dēļ saskaņā ar Regulas Nr. 1430/79 13. pantu.

58 Šajā sakarā ir jānorāda, ka, pirmkārt, cukura TKO galvenokārt ir balstīta uz cenu režīmu (kas paredz orientējošu un intervences cenu noteikšanu), režīmu tirdznie-

cībai ar trešām valstīm (kas paredz iekasēt maksājumu par importu no minētajām valstīm) un kvotu režīmu (saskaņā ar kuru tiek piešķirtas ražošanas kvotas un tiek noteikta virs kvotām saražotā cukura pārdošanas kārtība).

59 Visu šādi ieviesto pasākumu galīgais mērķis ir stabilizēt Kopienas cukura tirgu un tādējādi nodrošināt to garantiju saglabāšanu, kas nepieciešamas saistībā ar Kopienas ražotāju nodarbinātību un dzīves līmeni, kā arī cukura piegādes nodrošināšanu visiem patērētājiem.

60 Tomēr to tiešie mērķi ievērojami atšķiras. Tādējādi no Pamatregulas piektā apsvēruma izriet, ka režīms tirdzniecībai ar trešām valstīm ir vērsts uz to, lai novērstu, ka cukura cenu svārstības pasaules tirgū ietekmē cenas Kopienā.

61 Acīmredzot kvotu režīmam nav šāda mērķa. Šajā sakarā ir jāuzsver, ka pretēji apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvotajam šis mērķis nav minēts Pamatregulas desmitajā apsvērumā, kas paredz pamatot vajadzību veikt minētās regulas 22. pantā paredzētos pasākumus.

62 Kā Pirmās instances tiesa Pārsūdzētā sprieduma 43. un 44. punktā pamatoti ir norādījusi, saskaņā ar Pamatregulas piecpadsmito apsvērumu ražošanas kvotas ir līdzeklis, kā ražotājiem garantēt Kopienas cenas un to produkcijas noietu. Turklāt konkrēti attiecībā uz maksājumu, kas jāveic saskaņā ar Regulas Nr. 2670/81 3. pantu, šai normai principā ir preventīvs raksturs, lai nodrošinātu, ka tiek ievērots aizliegums iekšējā tirgū pārdot C cukuru — produktu, kas pārsniedz kvotu.

63 Tādējādi Pirmās instances tiesa Pārsūdzētā sprieduma 41.–44. apsvērumā pamatoti ir secinājusi, ka maksājumiem par cukura importu no trešām valstīm un maksājumam, kas jāveic saskaņā ar Regulas Nr. 2670/81 3. pantu par iekšējā tirgū pārdoto C cukuru, nav viens un tas pats mērķis.

64 Otrkārt, ne no Regulas Nr. 2645/70 trešā apsvēruma, ne arī no Regulas Nr. 2670/81 trešā apsvēruma, kas būtībā ir formulēti vienādi, neizriet, ka Kopienas likumdevējs ir vēlējies, lai importētājs, kas cukuru ieved no trešām valstīm, un iekšējā tirgū pārdotā C cukura ražotājs tiktu nostādīti vienādā situācijā.

65 No minētajiem apsvērumiem, kā arī no Regulas Nr. 2670/81 3. panta skaidri izriet, ka uz cukuru, kas importēts no trešām valstīm, var atsaukties, tikai lai izvēlētos minētajā pantā paredzētā maksājuma aprēķināšanas veidu. Faktiski šī norma nesasniegtu savu tiešo mērķi, proti, nodrošināt, ka tiek ievērots aizliegums iekšējā tirgū pārdot C cukuru, ja ekonomiski izdevīgāk būtu C cukuru iegādāties iekšējā tirgū, nekā importēt cukuru no trešām valstīm. Minētajos apsvērumos un pantā savukārt nav dota neviena norāde par situāciju, kādā attiecīgi atrodas cukura importētāji un C cukura ražotāji.

66 Apstāklis, ka maksājumu par cukura importu no trešām valstīm izmanto par pamatu, lai aprēķinātu maksājumu, ko iekasē saskaņā ar Regulas Nr. 2670/81 3. pantu, neattaisno šo maksājumu pielīdzināšanu, jo šādu aprēķināšanas veidu pamato vēlme nodrošināt minētajam maksājumam preventīvu raksturu, kā tas tika uzsvērts iepriekšējā šī sprieduma punktā.

67 Tādējādi ne no mērķa, kas izvirzīts maksājumam, kas jāveic saskaņā ar Regulas Nr. 2670/81 3. pantu, ne no šī maksājuma aprēķināšanas metodes un iekasēšanas kārtības, kura noteikta Regulas Nr. 2645/70 un Regulas Nr. 2670/81 trešajā apsvērumā un minētajā 3. pantā, neizriet, ka Kopienas likumdevējs būtu vēlējies iekšējā tirgū pārdotā C cukura ražotāju pielīdzināt cukura importētājam.

68 Šajos apstākļos Pirmās instances tiesa nav pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, atzīstot, ka apelācijas sūdzības iesniedzējam nebija tiesību, pamatojoties uz Regulas Nr. 1430/79 3. pantu, lūgt atbrīvot no maksājuma, kas tam tika pieprasīts. Tādējādi otrais pamats ir jānoraida.

Par trešo pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

69 Trešā pamata pirmajā daļā apelācijas sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka, pārbaudot otro pamatu pirmajā instancē, Pirmās instances tiesa par pamatu ņēma strīdu, kas ir izklāstīts prasības pieteikumā.

70 Apelācijas sūdzības iesniedzējs paskaidro, ka, izvirzot šo pamatu pirmajā instancē, tas tikai uzsvēra, ka Komisija ir pārkāpusi vienlīdzības un taisnīguma principu, Apstrīdētajā lēmumā atzīstot, ka pieteikums par atbrīvojumu nav pieņemams saskaņā ar Regulu Nr. 1430/79. Apelācijas sūdzības iesniedzējs Pirmās instances tiesai nav lūdzis pārbaudīt Regulas Nr. 2670/81 spēkā esamību.

71 Pirmās instances tiesa Pārsūdzētā sprieduma 58.–62. punktā skaidri ir pārbaudījusi minētās regulas spēkā esamību, ņemot vērā vispārējos tiesību principus. Šādi rīkojoties, tā nav ievērojusi tā strīda robežas, kas ir izklāstīts apelācijas sūdzības iesniedzēja rakstveida dokumentos, un tādējādi ir pārkāpusi procesuālu pamatprincipu, saskaņā ar kuru prasības pieteikums nosaka strīda robežas.

72 Apelācijas sūdzības trešā pamata otrajā daļā apelācijas sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka Pirmās instances tiesa ir atteikusies pārbaudīt trešo pamatu pirmajā instancē, kurā tas apgalvoja, ka, ja pieņem, ka Regulas Nr. 1430/79 13. pants nav piemērojams, Komisijai ir pienākums izskatīt pieteikumu par atbrīvojumu, nepiemērojot minēto regulu, bet ņemot vērā taisnīguma, vienlīdzības un tiesiskās drošības principu.

73 Attiecībā uz apelācijas sūdzības trešā pamata pirmo daļu Komisija uzsver, ka no Pārsūdzētā sprieduma 58.–62. punkta nekādā ziņā neizriet, ka Pirmās instances tiesa būtu pārbaudījusi Regulas Nr. 2670/81 spēkā esamību.

74 Attiecībā uz minētā pamata otro daļu Komisija uzsver, ka iebildumus, ko apelācijas sūdzības iesniedzējs kvalificē kā "otro" un "trešo" pamatu pirmajā instancē, Pirmās instances tiesa izskatīja kopā Pārsūdzētā sprieduma 57.–62. punktā atbilstoši otrajam pamatam pirmajā instancē.

Tiesas vērtējums

75 Apelācijas sūdzības trešais pamats ir balstīts uz kļūdainu Pārsūdzētā sprieduma izpratni.

76 Attiecībā uz šī pamata otro daļu pietiek secināt, ka iebildumus, ko apelācijas sūdzības iesniedzējs kvalificē kā otro un trešo pamatu pirmajā instancē, Pirmās instances tiesa uzskatīja par viena pamata, ko tā kvalificēja kā otro pamatu pirmajā instancē, divām daļām, no kurām pirmā tika minēta prioritāri, bet otrā — pakārtoti, un ka Pirmās instances tiesa Pārsūdzētā sprieduma 56.–63. punktā šīs abas daļas izskatīja kopā.

77 Tādējādi Pirmās instances tiesa ir atbildējusi uz iebildumiem, ko apelācijas sūdzības iesniedzējs kvalificē kā trešo pamatu pirmajā instancē.

78 Attiecībā uz apelācijas sūdzības trešā pamata pirmo daļu ir jāuzsver, ka ar otrā pamata pirmajā instancē otro daļu, kas ir izteikta pakārtoti un kas ir īsumā izklāstīta Pārsūdzētā sprieduma 53. punktā, apelācijas sūdzības iesniedzējs uzsvēra, ka tad, ja Regulas Nr. 1430/79 13. pants nebūtu piemērojams, Komisijai atbilstoši taisnīguma, vienlīdzības un tiesiskās drošības principam pieteikums par atbrīvojumu būtu jāizskata, nepiemērojot minēto regulu. Šajā daļā apelācijas sūdzības iesniedzējs apgalvoja, ka Regulas Nr. 2670/81 3. pants būtu jāinterpretē un jāpiemēro, ievērojot vispārējos tiesību principus.

79 Lai atbildētu uz šo argumentu, Pirmās instances tiesa pēc tam, kad bija atzinusi, ka, izņemot *force majeure* gadījumu, Regula Nr. 2670/81 neparedz iespēju atbrīvot no tās 3. pantā paredzētā maksājuma vai atmaksāt to, pamatoti pārbaudīja, vai šādas iespējas neesamība rada vienlīdzības un tiesiskās drošības principa, kā arī iespējamā taisnīguma principa, uz kuru atsaucas apelācijas sūdzības iesniedzējs, pārkāpumu.

80 Šādi rīkojoties, tā tieši atbildēja uz apelācijas sūdzības iesniedzēja argumentiem, nepārkāpjot tai izskatīšanai nodotā strīda robežas.

81 Tādējādi apelācijas sūdzības trešais pamats ir jānoraida kā nepamatots.

Par ceturto pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

82 Izvirzot ceturto pamatu, apelācijas sūdzības iesniedzējs — gadījumā, ja citi apelācijas sūdzības pamati tiktu noraidīti, — pakārtoti uzsver, ka Pirmās instances tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, noraidot tā pamatu pirmajā instancē, kas balstīts uz taisnīguma, vienlīdzības un tiesiskās drošības principu.

83 Pirmkārt, Pirmās instances tiesas apgalvojums Pārsūdzētā sprieduma 60. punktā, saskaņā ar kuru C cukura ražotājs un uzņēmums, kam jāmaksā importa vai eksporta nodokļi, neatrodas līdzīgās situācijās, ir kļūdains.

84 Pirmkārt, no Regulas Nr. 2670/81 trešā apsvēruma, kā arī Pamatregulas 26. panta un Regulas Nr. 2670/81 3. panta izriet, ka C cukurs, kura eksportu nav bijis iespējams pierādīt noteiktajos termiņos, iegūst no trešās valstīm importēta produkta statusu. Otrkārt, gan nodokļi par preču importu no šīm valstīm, gan maksājums, kas jāveic saskaņā ar Regulas Nr. 2670/81 3. pantu, ir Kopienas pašu resursi, kas rodas no importa no minētajām valstīm.

85 Otrkārt, apelācijas sūdzības iesniedzēja situācija lielā mērā bija līdzīga tai, kādā atradās *De Haan Beheer BV*, attiecībā uz kuru tika taisīts 1999. gada 7. septembra spriedums lietā C-61/98 *De Haan* (*Recueil*, I-5003. lpp.), kurā Tiesa atzina, ka uzņēmums, kas atrodas tādā situācijā, kādā atradās *De Haan Beheer BV*, var atsaukties uz Regulas Nr. 1430/79 13. pantu, lai iegūtu atbrīvojumu no muitas nodokļa.

86 Ja Pirmās instances tiesa, kā tai būtu bijis jādara, būtu noskaidrojusi, vai atšķirīga attieksme, kas paredzēta, pirmkārt, pret tādu uzņēmumu kā *De Haan Beheer BV* un, otrkārt, pret apelācijas sūdzības iesniedzēju, pārkāpj taisnīgumu, ir diskriminējoša un ir pretrunā tiesiskās drošības principam, tai būtu bijis jākonstatē, ka tā tas ir šajā gadījumā.

87 Treškārt, Pirmās instances tiesa nepamatoti nav ņēmusi vērā atšķirīgu attieksmi pret apelācijas sūdzības iesniedzēju un citiem C cukura ražotājiem. Pēdējie minētie atbilstoši Pamatregulas 26. un 27. pantam var izvēlēties vai nu eksportēt C cukuru, vai arī to pilnībā vai daļēji pārnest uz citu tirdzniecības gadu. Nīderlandes valdības bezdarbības dēļ apelācijas sūdzības iesniedzējs savukārt vairs nevarēja izdarīt šo izvēli, kad tam tika paziņots par izdarīto krāpšanu.

88 Attiecībā uz pēdējo argumentu apelācijas sūdzības iesniedzējs uzsver, ka tas jau bija atsaucies uz vienlīdzības principa pārkāpumu Pirmās instances tiesā. Tādējādi minētais arguments nav jauns nepieņemams pamats, bet ir jauns arguments, kas atbilstoši ir minēts saistībā ar jau izvirzītu pamatu.

89 Prioritāri Komisija lūdz ceturto pamatu atzīt par nepieņemamu.

90 Attiecībā uz argumentu, kas pamatots ar atšķirīgu attieksmi pret apelācijas sūdzības iesniedzēju un pārējiem C cukura ražotājiem, runa bija par jaunu iebildumu, par kuru Pirmās instances tiesa nevarēja lemt un kas tādējādi nav pieņemams saskaņā ar Tiesas Reglamenta 118. pantu un 42. panta 2. punktu kopā.

91 Pārējā ceturtā pamata daļā tikai bija atkārtoti tie paši argumenti, kas jau bija izklāstīti pirmajā instancē un kas tādējādi neatbilda prasībām norādīt pamatojumu, kuras izriet no Tiesas Statūtu 58. panta pirmās daļas un Tiesas Reglamenta 112. panta 1. punkta pirmās daļas c) apakšpunkta.

92 Pakārtoti Komisija lūdz noraidīt šo pamatu kā nepamatotu.

93 Pirmās instances tiesa pamatoti attiecīgi Pārsūdzētā sprieduma 44.–46. punktā un 60. un 61. punktā ir atzinusi, ka, pirmkārt, neeksportēts C cukurs un no trešām valstīm importēts cukurs un, otrkārt, C cukura ražotājs un uzņēmums, kam jāmaksā importa vai eksporta nodokļi, nav līdzīgi, ņemot vērā attieksmi pret tiem Kopienu tiesībās. Tieši šī iemesla dēļ tā agrāk neizskatīja apelācijas sūdzības iesniedzēja argumentu, kas pamatots ar iepriekš minēto spriedumu lietā *De Haan*.

94 Apelācijas sūdzības iesniedzēja izteiktie argumenti nepierāda, ka Pirmās instances tiesa ir pārkāpusi Kopienu tiesības, atzīstot, ka vienlīdzības un tiesiskās drošības princips, kā arī iespējamais taisnīguma princips neaizliedz Komisijai par nepieņemamu atzīt pieteikumu par atbrīvojumu no nodokļiem.

Tiesas vērtējums

— Par pieņemamību

95 Tiktāl, ciktāl ceturtajā pamatā Pirmās instances tiesai tiek pārmests, ka tā ir pārkāpusi vienlīdzības principu, neņemot vērā atšķirīgu attieksmi pret apelācijas sūdzības iesniedzēju un citiem C cukura ražotājiem, ceturtais pamats ir jāatzīst par nepieņemamu.

96 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru ļaut vienam lietas dalībniekam Tiesā pirmoreiz norādīt pamatu, ko tas nav norādījis Pirmās instances tiesā, nozīmētu ļaut tam vērsties Tiesā, kuras kompetence apelācijas tiesvedībā ir ierobežota, ar strīdu, kas ir plašāks nekā strīds, kurš iesniegts izskatīšanai Pirmās instances tiesā. Tādējādi, izskatot apelācijas sūdzību, Tiesas kompetencē ir izvērtēt juridisko risinājumu, kas pirmajā instancē rasts attiecībā uz izskatītajiem pamatiem (skat. it īpaši 2004. gada 11. novembra spriedumu apvienotajās lietās C-186/02 P un C-188/02 P *Ramondín* u.c./Komisija, Krājums, I-10653. lpp., 60. punkts).

97 Kaut arī apelācijas sūdzības iesniedzējs pirmajā instancē uzsvēra, ka Apstrīdētais lēmums pārkāpj vienlīdzības principu, tas apstrīdēja tikai atšķirīgu attieksmi, kāda pret to tika izrādīta salīdzinājumā ar trešo valstu izcelsmes cukura importētājiem, attiecībā uz kuriem tas apgalvoja, ka tie bija tādā pašā situācijā kā apelācijas sūdzības iesniedzējs.

98 Tādējādi Pirmās instances tiesai nebija jānoskaidro, vai neiespējamība piešķirt atbrīvojumu no apelācijas sūdzības iesniedzējam pieprasītā maksājuma vai atmaksāt to ir diskriminācija salīdzinājumā ar citiem C cukura ražotājiem.

99 Pārējā daļā apelācijas sūdzības ceturtais pamats, kas būtībā vērsts uz to, lai apstrīdētu vienlīdzības principa interpretāciju, ko sniegusi Pirmās instances tiesa, lai noraidītu otro pamatu pirmajā instancē, ir jāatzīst par pieņemamu šī sprieduma 54. un 55. punktā izklāstīto iemeslu dēļ.

— Par pamatotību

100 Pirmkārt, Pirmās instances tiesa nav pieļāvusi nekādu kļūdu tiesību piemērošanā, Pārsūdzētā sprieduma 60. punktā atzīstot, ka C cukura ražotājs un uzņēmums, kam jāmaksā importa vai eksporta nodokļi, neatrodas līdzīgās situācijās.

101 Apelācijas sūdzības iesniedzēja arguments, kas balstīts uz Regulas Nr. 2670/81 trešo apsvērumu un 3. pantu, tika noraidīts, jau izskatot apelācijas sūdzības otro pamatu. No Pamatregulas 26. panta redakcijas nevar secināt, ka Kopienas likumdevējam bijusi vēlēšanās iekšējā tirgū pārdotam C cukuram piešķirt no trešām valstīm importēta produkta statusu un C cukura ražotāju pielīdzināt cukura importētājam, jo šajā pantā ir tikai paredzēts aizliegums C cukuru pārdot iekšējā tirgū.

102 Ar argumentu, kas balstīts uz to, ka gan importa nodokļi, gan maksājums, kas jāveic saskaņā ar Regulas Nr. 2670/81 3. pantu, ir daļa no Kopienas pašu resursiem, nevar pierādīt, ka trešo valstu izcelsmes cukura importētāji un C cukura ražotāji atrodas līdzīgās situācijās. Kopienas pašu resursus veido ļoti dažāda veida ieņēmumi, uz kuriem attiecas arī atšķirīgi režīmi (skat., piemēram, pievienotās vērtības nodokļa ieņēmumus).

103 Otrkārt, tā kā Pirmās instances tiesa ir secinājusi, ka jebkurā gadījumā C cukura ražotājs — piemēram, apelācijas sūdzības iesniedzējs — un uzņēmums, kam jāmaksā importa vai eksporta nodokļi — piemēram, *De Haan Beheer BV*, par kuru bija runa iepriekš minētajā spriedumā lietā *De Haan* — neatrodas līdzīgās situācijās, tā juridiski pietiekami pamatoti noraidīja apelācijas sūdzības iesniedzēja argumentu, kas balstīts uz minēto spriedumu.

104 Tādējādi apelācijas sūdzības ceturtais pamats ir jānoraida kā daļēji nepieņemams un kā daļēji nepamatots.

105 Tā kā visi apelācijas sūdzības iesniedzēja pamati ir noraidāmi, apelācijas sūdzība ir jānoraida.

Par tiesāšanās izdevumiem

106 Atbilstoši Reglamenta 69. panta 2. punktam, kas piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz Reglamenta 118. pantu, lietas dalībniekam, kuram spriedums nav labvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Komisija ir prasījusi piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā apelācijas sūdzības iesniedzējam spriedums nav labvēlīgs, tad jāpiespriež apelācijas sūdzības iesniedzējam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

1) apelācijas sūdzību noraidīt;

2) *Koninklijke Coöperatie Cosun UA* atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

[Paraksti]